

HAKİMİYET
ALLAH'INDIR,
İNSANLARIN DEĞİL

Yazan: Seyyid
Ahmed El Hasan
(Aleyhisselam)

- حاكمية الله لا حاكمية الناس -
**Hakimiyet Allah'ındır,
İnsanların Değil**

**Yazan: Seyyid Ahmed el Hasan
İmam Mehdi'nin (aleyhisselam) Vasisi ve
Elçisi**

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	3
Demokrasi Nedir?.....	6
Demokrasinin Tutarsızlıkları.....	8
Demokrasinin Akli Benzeri	11
Niçin Beklenen Reformcu?	18

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla

Önsöz

Bunlar son günler, belirleyici dakikalar ve insanları; ya yukarı kaldıracak ya da; aşağı sürükleyecek olan oluşum günleridir. Bazı insanlar, öyle ahlaksızca yetişmişlerdir ki, çukurun dibinde öylece otururlar. Bazıları ise, o kadar yükselmeye başlamışlardır ki, neredeyse dağların zirvelerine varıp oraya oturmuşlardır. Ve diğerleri ise; sarhoş ve şaşkındır. Önceki 2 gruba da ait değillerdir.. Onlar, her sesin peşine takılan, her esintiye kapılıp giden ayak takımındırlar. Bu belirleyici dakikalarda, yeryüzü ehlinin bu ilahi imtihan zamanında, İslam'ı savunduğunu ya da İslam'ı temsil ettiğini iddia eden kimselerin çoğu bir şekilde kaybetmiştir.

Ne yazık ki, ilk kaybeden kimseler; Nebilerin, Resullerin ve İmamların (aleyhimusselam) düşmanları tarafından daima tekrar edilmiş olan şeytani söylemi (insanların hakimiyetini) hâlâ tekrarlamaya devam eden amelsiz alimler olmuştur. Yalnız bu sefer, o söylemi; büyük şeytan¹ dillendirmiştir. Ki, böylece o alimler de, onun cazibesini sevip ona aşık olmuşlardır. Büyük şeytan, o söylemi; demokrasi, özgürlük, serbest seçimler veya onların reddedemeyeceği başka isimlerle adlandırdı. Onlar da buna ve bunun sapıklıklarına dayanamadılar, zira bu amelsiz alimler ve onların takipçileri dinin, önemsiz ve yüzeysel ilminden başka hiçbir şeye sahip değildiler. Onlar için din tamamıyla tekrardan ibaret olan ve konuşmaya değmeyen boş bir şeydir. Bu şekilde bu amelsiz alimler, büyük şeytanın bıçağını alıp, onu, Emirel Müminin Ali'nin (aleyhisselam) kalbine sapladılar. Ve eski yara, Allah'ın halifesini kendi gerçek hakkından alıkoyup, Allah'a, Nebisine (sallallahu aleyhi ve alih) ve İmamlara (aleyhimusselam) uymayan insanların hakimiyetini onaylamış olan Şura ve Beni Saide Sakifesi toplantısı² ile yeniden deşildi. Bu yüzden, bu amelsiz alimler, Nebilerin, Resullerin ve İmamların (aleyhimusselam) alıkonulmasını onayladı ve zalimler de, Hüseyin bin Ali'nin (aleyhisselam) katledilmesini desteklediler.

Beni en çok inciten şey, Allah'ın kendi yeryüzünde, O'nun hakimiyetini savunacak birini bulamamam olmuştur. Öyle ki, bu gerçek hakimiyeti tanıyan kimseler bile onu savunmayı bırakmışlardır. Çünkü, onlar, böyle yapmakla, kendilerinin mevcut zulme ve acımasızlığa karşı savaşıacaklarını farketmişlerdir. En kötüsü ise, herkesin; insanların hakimiyetini tanıyor olmasıdır. Öyle ki, bu hakimiyet, maalesef, Allah'a sadık kalan çok az kimse hariç; Müslümanlar tarafından da onaylanmıştır. Hatta, Kuran'da şöyle okumalarına rağmen..:

[De ki: "Ey hükümranlığın sahibi olan Allah'ım! Sen hükümranlığı dilediğine verirsin."] (Al-i İmran 3:26)

¹ Amerika'ya işareten söylenmiştir

² Ebu bekir, ömer ve bazı kimselerin Hazreti Resulullah'tan (sallallahu aleyhi ve alih) sonra halifeliği İmam Ali bin Ebu Talib'ten (aleyhisselam) gaspetmek için toplandıkları çardak.

Neticede, bu amelsiz alimler; ilahi dinin temel sütununu yıkmış oldular. Ki, o sütun, Allah'ın hakimiyeti ve Allah'ın Vekilinin verasetidir. Ve sonuç olarak, bu amelsiz alimlerce benimsenmiş seçimler ve demokrasiye göre; evlatlarının sonuncusu İmam Mehdi (aleyhisselam); Allah'ın yeryüzündeki halifeleri Ehlibeyt (aleyhimusselam); var olamazdı (olmamalıydı). Aslında, bu alimler Kuran-ı Kerim'i tamamiyle reddetmiştir, zira Allah Kuran'da şöyle buyurmuştur:

[Ben yeryüzüne bir halife yerleştireceğim.] (Bakara 2:30).

Ve O (svt), Kuran'da anayasayı ve kanunu indirmesine rağmen, bu amelsiz alimler Allah'ın halifesinin ya da yöneticisinin insanlar tarafından seçimler ile belirleneceğini ve böylelikle de anayasanın da kendileri tarafından yazılacağını söylerler. Bu yüzden, bu amelsiz alimler, sadece Allah'ın dinine muhalefet etmekle kalmamış, ayrıca, Allah'ın Kendisini de reddetmişlerdir. Ve iblisin (lanetullahi aleyh) tarafında durmuşlardır.

Bu yüzden, hakkın açık ve her tür belirsizlikten uzak olmasına rağmen itiraz eden kimseye mazeret bırakmamak ve gören herkes için konuya ışık tutmak amacıyla bu sözleri yazmam gerektiğini düşündüm. Dahası, Allah'tan bu sözleri Kıyamet Günü bu amelsiz alimlere ve onların taklitçilerine karşı Kendi delillerinden biri kılmasını dilerim. Onlar, o alimleri takip edip, Allah'a ve Al-i Muhammed'e (aleyhimusselam) karşı savaşmış, onların takipçilerini, putları ve iblisi desteklemiş ve Vekil Ali bin Ebi Talib (aleyhisselam) ile onun evlatlarından olan İmamların (aleyhimusselam) alıkonulmasını onaylamışlardır.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla,

Hamd Alemlerin Rabbi Allah'adır,

Ve kim iyilikte bulunarak kendini Allah'a teslim ederse, o takdirde sağlam bir kulba tutunmuş olur. Ve işlerin sonucu Allah'a (ulaşır).

(Lokman 31:22)

Demokrasi Nedir?

Demokrasi, insanlar vasıtasıyla, insanlar için olan, insanların hükümetidir. Demokrasi, yasama ve yönetim güçlerinin seçimi ile gerçekleşir. Bu iki gücün yetkileri, hakları ve zorunlulukları, sosyal değerlere ve geleneklere göre bir yerden başka bir yere kısmen farklılık gösterebilen bir anayasa ya da genel kanun tarafından belirlenir. Oysa ki, bu ideoloji, çok eskidir (biliyoruz ki Platon/Eflatun bunu binlerce yıl önce zikretmiştir), o gerçekte uygulanmamıştır ve demokrasinin içinde yer almış düşüncelerin hakikatine yaklaşmamıştır, özgürlük savaşından veya çoğunluğu İngiliz olan Amerikan halkının, işgalci ülke ya da Ana İngiltere'ye karşı gerçekleştirdiği ayrılıktan sonra Amerika'da gerçekleşen olaylar hariç. Aslında, en iyisi bırakalım da, demokratik Amerika'nın bilim adamlarından biri olan Amerikan Martin Dodge bizlere demokrasinin, modern demokrasinin kaynağı içinde olduğunu açıklasın. O şöyle diyor: "Demokrasi yaratıldı, çünkü insanlar özgür yaşamayı istedi... Amerikan demokrasisi kendi kendine ortaya çıkmadı, o çabaların ve direnişin sonucuydu. O, bireyleri kendilerinin efendisi yapar... Üstelik, bize büyük miktarda fırsatlar da sunar, toplumun her bireyine sorumluluklar verir... bunun yanısıra, sınırsız gelişme ve refaha zemin hazırlar... bizim Amerika'da takip ettiğimiz rejim ülkeye bir varlık vermiş olan demokratik öğretinin temelinden gelir. Bu yüzden, onun geçerliliğini onaylamaya meylettik ve demokrasinin kurulması için uzun bir zaman geçtiğini ve ancak yüzyıllarca direnişten sonra tamamiyle elde edilebildiğini unuttuk. Sonunda demokrasi bize ulaştı çünkü özgür yaşamakta kararlıydık ve çünkü sürü gibi bir yerden başka bir yere sürülmekten nefret ederiz. Demokrasi insanların mazlum vatandaşlara karşı uysal olmaksızın kendilerini yönettiği zaman gerçekleşir zira onlar ilk konumu tutar ve yetkileri yönetmede önceliğe sahiptirler.

Demokratik rejim altında toplum kendi kendini yönetir. Evet, kendi kendini yönetir ve en yüksek konumlarda insanlar yer alır. Otoritelere gelince, bu sıfatı onlara atfeder atfetmez onlar tehlikeli olurlar. Dahası, insanlık tarihi içinde bu teoriye bakarsak onun asla var olmadığını görürüz. Çünkü insanlar, kendi vatandaşlarına az sayıda hak ve önemsiz şahsi ayrıcalıklar vermiş krallar, imparatorlar ve diktatörler tarafından yönetildi. Bu vatandaşların mevcut hükümette hiçbir oyu ya da temsili yoktu ve onlar hiçbir öneme sahip değildi, ne saygıya ne de korumaya. Onlar yüksek vergilere mecbur edildiler, tutuklandılar veya yalnızca yönetici tarafından ifade edilmiş acele bir işaret veya istekten dolayı ölüme mahkum edildiler.

Demokrasi ilk kez Yunanistan'da kuruldu fakat bugünlerde en önemli unsur olan kökleri ise ilk kez yedi yüz yıl önce İngiltere'de Kral John 1215'te 'Magna Carta' anayasasını imzaladığı zaman ortaya çıktı. Aslında, kral buna çok da istekli değildi çünkü bunun kendisinin yanında tam otoriteyle hükmedecek başka bir gücün kabulünü ve ona uymayı içerdiğinin farkına varmıştı.

Devletlerin başlarının ve hükümet organlarının, kazandıkları ve onları kaybetme korkusuyla uğraş verdikleri şan ve gücü devretmeyi reddettiklerini söylemek gereksiz olur, halbuki demokrasi gücün insanların elinde tutulmasını taahhüt eder.

Magna Carta'nın imzalanmasından bu yana, İngiltere yakın dört yüzyılda gerçekleşmiş bir olaylar silsilesine şahit oldu. İlerleme yavaştı, fakat o, Sir Edward Coke

17.Yüzyılın başlarında Avam Kamarası'nın önünde durup eşsiz bir cesaretle bazı kraliyet makamlarının gayrimeşru olduğunu, çünkü anayasayı ihlal ettiklerini ve böylece de bağlayıcı olmaktan çıktıklarını söylediği zaman burada parlamenter sistemin onaylanmasını sağladı.

Bu yüzden, İngiltere demokrasinin beşiğidir. Ancak, kendisine ait olan Amerikan kolonilerine böyle bir ayrıcalık vermedi ve bu kolonilerin vatandaşlarına bir kümes hayvanı sürüsüyümüş gibi davranmaya devam etti.

Kolonilere dayatılan kısıtlamalar, onu yok etmek yerine sadece özgürlük mücadelesini daha fazla arttırdı. Hepimizin bildiği gibi, modern dünyanın en güçlü devleti ABD'nin kurulması ile sonuçlanmış Amerikan Devriminin patlak vermesinin ardındaki sebep buydu. Onun kurulması, demokratik öğretinin temellerinin 'Bağımsızlık Bildirgesi, Anayasa ve İnsan Hakları Sözleşmesi olarak bilinen onunla ilişkili ekler' üzerine sağlamlaştırılması ile bağlantılıydı.

Mükemmel ve rasyonel bir hükümeti henüz kuramadığımızı kabul ediyoruz. Buna rağmen, mutluluğumuz hakkında ne düşünüyorsunuz? ... özgürlüklerimiz hakkında? ... ilerlememiz ve gelişmemiz hakkında? ... iyi hal ve refah seviyemiz hakkında? ... sağlık imkanlarımız ve demokratik sistemimize borçlu olduğumuz maddi-manevi varlığımızın güvenliği hakkında?

Tüm bunları düşünmesi, ölçmesi ve tartması için her okuyucuya sunuyorum. Elde ettiğimiz yönetim metodları şans eseri bize ulaşmadı, onlar çok büyük çabaların sonucuydu.”

Sonunda, sözlerini şöyle bitiriyor: “Attığımız her adımda, demokrasi bizim için sınırsız refah zemini hazırlıyor, kendisinin her taraftarı için şahsi çabalarının ödülü olarak harika ve ebedi mutlu bir hayata giden yolu kolaylaştırarak.”³

Her adil düşünen biri kabul etmelidir ki, demokratik öğreti, diğer tüm siyasi öğretileri, akli olarak yenmiştir. Bu onları, Avrupa'daki, bazı Güney Amerika, Asya ve Afrika ülkelerindeki gerçek siyasi arenada yenmesinden öncedir. Çünkü, tüm bu öğretiler tek gerçekten çıkar: Bir grup veya bir şahıs ve o grup veya şahsın tutumu ile onların insanlara itiraz etmeksizin itaat etmelerini rica eden kanunlar koyan ilâhlar gibi bahsettikleri genellikle anormal felsefeleri tarafından gücün elde tutulması. İlginçtir ki, pek çok faşist ve diktatör yönetim rejimi bugünlerde demokratik olduğunu iddia ediyor ve öyle olduklarını kanıtlamak için uydurma referandumlar, güven oylamaları ve seçimler düzenliyorlar. Aslında, tüm yönetim rejimlerinin demokratik öğreti karşısında yenilmelerinin en büyük delili de budur, ki onların ona (demokrasiye) meyletmelerinin, onun gibi davranmaya başlamalarının, ona taraftar olmalarının veya en azından o yolda yürümelerinin sebebinin açıklar.

Hatta, bugünlerde dini doktrinler bile, demokratik öğretiye olan sevgilerini ifade etmekte ve onların taraftarları da, demokratik olduklarını iddia etmektedir. Maalesef bu son bahsedilen şey, büyüklüğünü kıskanıp kargayı taklit eden güvercin gibidir, fakat günün sonunda o güvercin karga olmayı başaramadan kendi güvercin kimliğini de kaybeder. Bugün, demokrasiyle; geçerli deliller ile savaşıyor ve demokrasi için gerçek akli bir örnek olarak benimsenip sınıflandırılmayı hak eden ılımlı bir görüş öneren bir öğreti bulamıyorum. Ancak Yahudilik'te, İlyas tarafından, Hristiyanlık'ta İsa Mesih (aleyhisselam) tarafından, İslam'da da Mehdi (aleyhisselam) tarafından temsil edilip

³ Kaynak: Kendi Öğretilerinizi Tanıyın, *Martin Herbert Dodge*.

mevcut olan Beklenen Reformcu öğretisinden başka. Dahası, Beklenen Reformcu, belli bir şahsa işaret etmeksizin, diğer dinlerde de zikredilmiştir.

Demokrasinin Tutarsızlıkları

1. Diktatörlük, demokrasinin en altındadır:

Bu gerçek; pratik olarak açıktır. Çünkü, akli bir öğreti, gücün belli bir partiye verilmesini savunursa, o (parti), kendi siyasi vizyonunu mutlaka bir şekilde bu ülkeye dayatmak ister. Bazıları, insanların, kendilerinin seçtiğini ve bu öğretiyi iktidara getirdiklerini söyleyebilir. Ancak görüyorum ki, insanlar, bu partiyi ve akli öğretiyi, seçimler süresi boyunca, siyasi alanda mevcut olan şeye dayanarak iktidara getirirler. İnsanlar, bir yıl içinde, işlerin nasıl ters döneceğini bilmezler. Böylece, bu yönetim rejiminin herhangi bir şekilde, onların dini veya dünyevi çıkarlarına zarar vermesi gerekirse; onlar, bu rejimden geri döneceklerdir, tıpkı atasözünün dediği gibi, “İşler dönüşü olmayan noktayı geçip gitmiş, artık yapılacak hiçbir şey yok.”

Dolayısıyla, yeryüzünü tahrip etmiş Hitler gibi yöneticiler; seçimler ve sözde demokrasi sayesinde, iktidara gelmiştir. Ve, Almanya’da gerçekleşen şeyin, o zamanki demokrasinin olgunlaşmamasından kaynaklandığı iddia edilirse; bilmeniz gerekir ki, bu ayrıca, bugünlerde İtalya’da da olan durumdur. Muhakkak ki, İtalya’da bir grup insan iktidara gelmiş ve ülkeyi, Amerika’nın yanında, İslam’a ve Müslümanlara karşı çürük bir savaşa sokmuştur. İtalyan halkının bugünlerde bu hükümete karşı çıkmasına ve muhaliflerin, İtalyan birliklerinin geri çağrılmasını talep etmesine rağmen, iktidarda olan zalim parti, İtalyan birliklerinin Irak işgaline devam etmekte kararlıdır. Bu yüzden, bugünlerde diktatörlük ve faşizmin İtalya’ya nasıl geri dönüdüğünü görmekteyiz. Ayrıca, ABD’nin Irak’ı işgalinde ve İslam’a ve Müslümanlara gösterdiği saldırganlıkta ana müttefiği olan demokratik Birleşik Krallık’ta da görüyoruz ki, milyonlarca insan, Londra sokaklarında, İslam’a ve Müslümanlara karşı olan bu zalim ve sömürgeci savaşı kınayarak yürümüştür. Fakat, bu olay, Britanya hükümetinin kararında hiçbir etki yaratmamıştır. Bu bizleri yalnızca şu sonuca götürür; diktatörlük; demokrasinin içinde iyice kök salmıştır.

2. Dünyadaki en büyük demokratik ülkeler, diktatörlüğü uyguluyor:

ABD’deki rejim; demokratik olarak görünmesine rağmen; dünya nüfusu üzerine baskı ve diktatörlüğün en çirkin şekillerini uygulamaktadır. Bu, demokrasi kavramıyla açık bir çelişkidir. Şüphesiz, karışık bir öğretiyi benimseyen bir rejim, onu herkese uygulamak zorundadır. Her yerde ve her zamanda, hiçbir istisna olmaksızın. Ancak, Amerikalılar, dünya insanlarını aşağılayıp, onlara egemen olmak isteyip ve Müslümanlara özel bir hakaret ve saygısızlıkla davranmaktadırlar. Çünkü bilmektedirler ki, tüm Müslümanların İmam’ı olan İmam Mehdi (aleyhisselam), ABD’nin sonunu getirecektir. Dikkat edilecek başka bir gerçek ise şudur; Amerikalı Müslümanlar, Birleşik Devletler’de dahi ayrımcılıktan sıkıntı çekerek yaşamaktadır. O halde, demokrasi nerededir?

3. Demokrasi ve para:

Propaganda yapmak için, yalan atmak için, gerçekleri tahrif etmek için, paralı ve kötü kimseleri kiralamak için; harcayacak parası olmayan kimselerin; demokraside yeri yoktur. Bu yüzden, demokratik rejimde, paranın gücü anormal bir şekilde ortaya çıkar. Partiler ve organizasyonlar, hainlik başlamadan önce, mutlaka bir şekilde fakirlerin ve miskinlerin parasını yağmalamaya başlarlar. Örneğin, Birleşik Devletler'de Yahudiler para sayesinde seçimlerin seyrini belirler ve Birleşik Devletler'de iktidarda olmasını istedikleri her kimsenin seçilmesi hususunda, en az %70'lik bir başarıya ulaşırlar, ki böylece, Siyonist Devlet'e olan Amerikan desteği devam etsin... Aldatmacalara, yanlış reklamlara ve paranın demokrasi üzerindeki gücüne gelince; bu kendiliğinden, daima, Amerika'daki gazetelerde tartışılan bir konudur. Aslında, yıllar önce, Amerikan bir yazar tarafından yazılmış ve Birleşik Devletler'deki demokrasinin sadece bir sahtekarlık ve önemsiz bir oyun olduğunu ve bunun sebebinin de, onu yöneten şeyin aldatmaca, sahtekarlık ve para olduğunu teyit eden bir makale okuduğumu hatırlıyorum.

4. Demokrasi ve özgürlük:

Tüm dünyada mutlak özgürlük tanıyan hiçbir rejim yoktur. Hatta, demokratik rejimler bile, şahısların ve grupların özgürlüğüne kısıtlamalar koymaktadır. Ancak, özgürlüğü azaltan bu kısıtlamaların ölçüsü nedir? Ve kişi, hangi ölçüye kadar; şahısların ve grupların istedikleri her şeyi yapmada özgür olmalarına izin verebilir?!

Dikkat edilmesi gerekir ki, özgürlük üzerine bu kısıtlamaları dayatan insanlar, kendilerinin pek çoğunun, tek önemsediklerinin, kendi arzularını tatmin etmek olduğunu belirtmemek için, kesinlikle suç işlerler. Bu yüzden, demokraside kısıtlama; dine, ıslaha, ilaveten de; iyiliği emredip kötülükten sakındırmaya dayatılır. Çünkü, ilahi din, pozitif kanunla çelişen, başka bir kanun olan İlahi Kanunu barındırır. Aslında, demokraside özgürlük; arzuları tatmin etmek, bozgunculuk çıkarmak, ahlaksızlık yapmak ve Allah'ın haram kıldığı kötülüklere batmak için serbest bırakılıyor. Sonuç olarak, demokrasinin yerleştirildiği tüm toplumlar; kötü ve çürük topluluklara dönüşmüştür. Çünkü, pozitif kanun; zina yapan, bozgunculuk çıkarana, alkol içen, çıplak olan ve diğer fesat çeşitlerini çıkarana kimseyi korumaktadır.

5. Demokrasi ve din:

Şüphesiz ki; İlahi din, demokratik felsefeden farklı bir felsefeye sahiptir. Zira, Allah'ın dini, sadece, Allah tarafından yapılan atamayı (Ben yeryüzünde bir halife kılıyorum) tanır – ki o da; Mehdi'nin (aleyhisselam) atanmasıdır – ve yalnızca, biz Müslümanlar için çağımızdaki Allah'ın kanununu (Kuran'ı) tanır. Yahudiler için Allah, İlyas'ı (aleyhisselam) atadı ve onun kanunu, Tevrat'ta yer aldı. Hristiyanlar için ise; Allah, İsa'yı (aleyhisselam) atadı ve onun kanunu, İncil'de yer aldı. Durum böyleyse, o halde nasıl olur da Müslümanlar, Hristiyanlar veya Yahudiler; Allah'a iman ettiklerini ve Mehdi (aleyhisselam) ile Kuran, İsa (aleyhisselam) ile İncil veya İlyas (aleyhisselam) ile Tevrat tarafından temsil edilen, Allah'ın hakimiyetini onayladıklarını iddia edip, aynı zamanda; ilahi dinin temelini ve Allah'ın yeryüzündeki hakimiyetini reddeden, insanların hakimiyetini ve demokrasiyi tanıdıklarını söyleyebilirler? Bu yüzden, her kim demokrasiyi ve seçimleri onaylarsa, o kimse, ilahi din ile ilişkili olamaz ve tüm dinlere ve Allah'ın hakimiyetine karşı kâfir sayılır.

6. Beşikten mezara demokrasi:

Demokrasi, belirli bir ülkede yol almaya başlarsa, onlarca siyasi parti ve akım ortaya çıkabilir. Ancak, ülkeyi yöneten şeylerin gerçekte; aldatmaca, uydurma, yalanlar, iftira, reklam ve para olmasından ötürü, tüm bu siyasi partiler zamanla parçalanır ve çoğunlukla siyasi arenada sadece iki parti kalır. Aslında, nihai sonuç ve acı son, liderlik dümenine egemen olan bu iki partiden biriyle ortaya çıkar. Sonuç olarak da, diktatörlük demokrasi şeklinde yeniden ortaya çıkar. Aslında, en eski iki demokratik ülke bu durum için açık bir delili temsil eder. Çünkü, onlar, demokrasinin son aşamalarını deneyimlemektedirler. Doğrusu, bu iki ülke, Muhafazakar ve İşçi Partilerinin egemen olduğu Birleşik Krallık ile, Cumhuriyetçi ve Demokrat Partilerin egemen olduğu ABD'den başkası değildir. Bu aşamada, bu partiler, liderlik dümeninin mutlak egemenliği hususunda ihtilaf içindedir. Zira, demokrasi; zayıfın elenmesi aşamasını gerektirir. Bu yüzden, insanlar şu anda, demokrasiden diktatörlüğe doğru giden bir gidişat içindedirler. Aslında, iki partinin ve ideolojinin liderlik dümenine egemen olması, tek başına bir tür diktatörlüktür. Şayet onlar ile, dikkate alınacak gerçek bir ideolojik muhalefet arasındaki ideolojik uyumu ele alarsak, durum tam da böyledir. Dahası, bu olgu, yalnızca bir grup demokrasi savunucusunun yönetimi ele geçirip diğer partileri aradan çıkarmasından, böylece de, bir gecede demokrasiden diktatörlüğe geçilmesinden sonra, hiçbir aksilik olmazsa cereyan edebilir. Bu konuda, Yunan filozof Platon şöyle der: “Demokrasinin savunucuları ve halkın koruyucuları arasında en sert ve kurnaz kimse ortaya çıkacaktır. O kimse, o zamanda zenginleri sürgün veya idam eder, borçları iptal eder, toprakları böler ve kendisi için tehlikeli komplolardan korunmasını sağlayacak bir askeri birlik oluşturur. Halk da o zamanda onunla neşelenir ve o da egemenliği ele geçirir. Dahası, kendi konumunu pekiştirmek, insanları kendinden uzak tutmak ve öncelikli kalmak amacıyla, barış yaptıktan sonra komşularına savaş ilan eder. Böylece, o ülkede kendi metodunu izleyebilecek, her muhalif ya da eleştiricinin kafasını kesebilecek, tüm iyi kimseleri kendinden uzaklaştırabilecek ve bir grup paralı kimseyi ve eski askeri razı edebilecektir. Ayrıca o, bizim şehrimizden kovduğumuz şairlere cömertçe bağışta bulunur ve böylece onlar da ona övgüler yağdırır. Dahası, o tapınakları yağmalar ve halkı kendi korumalarını ve yardımcılarını beslemeye zorlar. Sonunda, bu noktada anlaşılır ki onlar özgürlükten zalimliğe geçişe şahit olmuşlardır ve bu son hükümettir.”⁴

Özetle, söylenen amaçlar için, bu tutarsızlıkları yeterli görüyorum. Zira, demokrasinin tutarsızlıkları çok fazladır.

⁴ Kaynak: Devlet, *Platon*

Demokrasinin Akli Benzeri (Beklenen Dünya Reformcusu Öğretisi)

Tüm ilahi dinler, Allah'ın hakimiyetini tanır. Ancak, insanlar, O'nun hakimiyetini reddedip onu onaylamadılar. Çok azı hariç, onların çoğu böyle yaptı. Tıpkı, Talut (Saul) dönemindeki Musa'nın (aleyhisselam) halkı veya Nebi Muhammed (sallallahu aleyhi ve alih) dönemindeki Müslümanlar gibi. Nebi (sallallahu aleyhi ve alih) vefat eder etmez onlar; Şura (seçimler) ve Vekil Ali bin Ebi Talib'i (aleyhisselam) alıkoymuş olan, Beni Saide Sakifesi toplantısı sayesinde; Allah'ın hakimiyetini reddetmeye ve insanların egemenliğini tanımaya geri döndüler.

Bugünlerde ister alim, ister avam halk olsun, herkesin, insanların egemenliğini ve seçimlerini desteklemesine rağmen, onların büyük çoğunluğu, Allah'ın yeryüzündeki halifesinin gerçek yönetici olduğunu kabul ediyor. Fakat bu onay, bilinçlilik ve bilinçsizlik arasında olan psikolojik bir hengamede zayıf ve mağlup edilmiş bir öğreti olarak kalıyor. Bu yüzden insanlar, özellikle de amelsiz alimler, kendilerini yiyen, uykularını bozan, onları karanlıklar içinde sersemletip tökezleten bir nifak halinde yaşıyorlar. Onlar biliyorlar ki, Allah haktır, Allah'ın hakimiyeti doğrudur ve insanların hakimiyeti doğru değildir ve insanların hakimiyeti, Allah'ın Kendi yeryüzündeki hakimiyeti ile muhalefet içindedir. Fakat, onlar, hak ve doğru olan şey için direnmezken, gerçek olmayana ve batıla yardım ederler. İşte bu dönemin alimleri, bu dünyanın en kötü fakihleridir. Onlar fitne çıkarmış kimselerdir ve bu onlara geri dönecektir. Bu konuda Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) şöyle buyurmuştur:

“Ümmetime bir zaman gelecek ki, Kuran'dan yazısı hariç ve İslam'dan ismi hariç hiçbir şey kalmayacak. Onlar kendilerini Müslüman diye adlandıracaklar, oysaki onlar İslam'dan en uzak insanlardır. Onların mescitleri insanlarla dolacak fakat hidayetten boş olacak. O zamanın fakihleri bu dünyada yaşayan en şerli fakihlerdir, fitne onlardan çıkar ve onlara geri döner.”⁵

Sanki onlar, Emirel-Müminin'in (aleyhisselam) “Hak yolda yürüyen insanların azlığından dolayı hak yolu yalnız sanmayın” sözünü ve Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve alih) “İslam garip başladı ve başta olduğu gibi garipliğe geri dönecektir, öyleyse garipleri müjdeleyin” sözünü duymamış gibiler. Lakin evet, sizlere söylüyorum! Vallahi, onlar bu sözleri duydular ve anladılar, fakat bu dünyaya aşık oldular ve onun süslerini sevdiler. Bir kadavranın etrafına toplandılar ve kendilerinin ondan yediğini ortaya çıkardılar. Onlar yorgundu ve hileleri yoktu, böylece bu dünyanın mükafatlarına ulaşmak için dinden başka bir yol bulamadılar.

⁵ Biharul Envar c.52 s.190

Müslüman Şia alimi olduğunu iddia eden kimseler, yalnızca Emirel-Müminin'in (aleyhisselam) hürmetini çiğnediler, bunun yanında ona başka bir acı verdiler ve kalbini kanatan başka bir yara açtılar. Böylece, zulmet imamları olan bu amelsiz alimler, Beni Saide Sakifesi felaketini yeniden çıkardılar ve onu kendi zamanında olduğu gibi getirdiler, ayrıca bir kez daha Fatımatüz Zehra'yı (aleyhisselam) incitmek için zemin hazırladılar. Fakat bu sefer, bunun içinde İmam Mehdi (aleyhisselam) olacaktır, zira Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve alih) günü gibi bir gün ve Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve alih) evlatları gibi evlatlar olacaktır. Dün, Ali (aleyhisselam) ile oğlu vardı ve bugün ise Mehdi (aleyhisselam) ile oğlu var. Kendini ateşten kurtaracak, zamanın Kureyş'inin kâfirlerinin girdabından kaçacak ve Allah'ın Velilerine tutunarak kendini koruyacak biri olmayacak mıdır? İblisin (lanetullahi aleyh) sizi kandırmasına ve Allah ve Resulü ile savaşıp O'nun şeriatını çarpıtan amelsiz alimleri yüceltmenizi sağlamasına izin vermeyin! Onların sözlerini ve yaptıklarını Kuran ile, Nebi (sallallahu aleyhi ve alih) ve Ehlibeyt'inin (aleyhimusselam) Sünneti ile karşılaştırın. Göreceksiniz ki, onlar birbirlerine tamamiyle muhalif konumundadır. Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve alih) onları lanetlediği gibi onları lanetleyin. Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve alih) kendini onlardan uzak tuttuğu gibi, siz de kendinizi onlardan uzak tutun. Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) İbni Mesud'a şöyle buyurdu:

“İslam garip olarak başladı ve başta olduğu gibi garipliğe geri dönecektir, öyleyse garipleri müjdeleyin. Sizin evlatlarınızdan o zamana (Mehdi'nin (aleyhisselam) zuhur zamanına) şahit olanlar, onların, cemaatlerinde bulunmasını, cenazelerine katılmasını, hastalarını ziyaret etmesini. Onlar sizin sünnetinize uyduklarını, sizin çağrınızın ve yolunuzun ardından gittiklerini iddia edecekler, oysaki sizin amelleriniz ile çelişirler. Onlar sizinkinden başka bir dini takip eder halde ölecekler. Bu insanlar benden değildir ve ben de onlardan değilim...”

Sonra da Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) şöyle buyurdu:

“Ey İbni Mesud, bir zaman gelecek ki dinine bağlı kalmaya devam eden kişi elinde ateş koru tutuyormuş gibi hissedecektir. Bu yüzden, o kimse bir kurt gibi davranmalıdır, yoksa kurtlar onu yerler. Ey İbni Mesud, onların alimleri ve fakihleri ahlaksız hainlerdir. Daha da kötüsü, onlar Allah'ın en şerli mahluklardır ve onların takipçileri, ziyaretçileri, onlarla muamele edenler, onları sevenler, onlarla oturanlar ve onlara akıl verenler de öyledir. İşte Allah'ın en şerli mahlukları, cehennem ateşleri onlar sayesinde yollarını bulacak ve onlar sağırdirler, dilsizdirler, kördürler ve geri dönmezler. Kıyamet günü onlarla bir araya geleceğiz ve onları sağır, dilsiz ve kör yapacağız çünkü onlar cehenneme aittirler. Ateş sönmeye başladığında, onu alevlendireceğiz ve onların derileri kül olduğunda onları başka derilerle değiştireceğiz ki ızdırap çeksinler. Ateşe atılsalar, onun parçalayıcı nefes çekişini duyarlar ve onlar acı içinde oradan çıkmayı her istediklerinde ateş öfkesinden neredeyse çatlayacaktır fakat onlar oraya geri atılacaklar ve yanmanın ızdıraplı acısını tatmaya mahkum olacaklar. Orada onların bir soluğu olacak, fakat orada duymazlar. Ey İbni Mesud, onlar benim dinimi, sünnetimi, yolumu, şeriatımı takip ettiklerini iddia ederler fakat benimle bir alâkası yoktur, benim de onlarla hiçbir alâkam yoktur. Ey İbni Mesud, herkesin içinde onlarla oturma! Marketlerde onlarla alışveriş yapma! Onlara yol gösterme ve onlara içecek su verme! Allah buyurmuştur:

[Kim dünya hayatını ve onun süsünü isterse, onların amellerini(n karşılığını) orada, onlara öderiz. Ve onlara, orada (karşılıkları) eksiltilmez.] (Hud 11:15).

Ayrıca Allah buyurmuştur:

[Kim ahiret kazancını isterse, Biz onun kazancını artırırız. Kim dünya kazancını isterse, ona da ondan arttırırız (veririz). Ve onun ahirette nasibi yoktur.] (Şura 42:20)

Ey İbni Mesud, ümmetim onlardan gelen büyük düşmanlık, kin ve ihtilaflara maruz kalır. Bunlar, kendi dönemlerinde ümmetin rezilleridir ve Allah Kendi ismiyle onları yere gömecek ve onları maymunlara ve domuzlara dönüştürecektir.” İbni Mesud der ki: Sonra Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) ağladı ve biz de onun ağlamasıyla ağladık ve dedik ki: “Ey Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) sizi ağlatan şey nedir?” O (sallallahu aleyhi ve alih) de şöyle buyurdu: “Zavallılara acıduğımdan dolayı, Allah alimlere ve fakihlere işaret ederek şöyle buyurur:

[Ve onları dehşete kapıldıkları zaman görsen. Artık kaçış yoktur. Ve onlar, yakın bir yerden yakalandılar.] (Sebe 34:51).

Ey İbni Mesud, ilim edinip onunla, bu dünya zevklerini elde etmek isteyen ve bu dünya ile onun süslerini ilime tercih eden kimse, Allah’ın gazabını kendi üzerine çekecek ve Allah’ın Mukaddes Kitabını reddetmiş olan Yahudiler ve Hristiyanlar ile birlikte cehennemın en alçak derecesinde yer alacaktır. Bu konuda Allah (svt) şöyle buyurmuştur:

[Fakat o tanıdıkları şey (Kuran) onlara gelince onu inkar ettiler. Allah’ın laneti kâfirlerin üzerine olsun.]

Ey İbni Mesud, Kuran’ı bu dünya ve onun süsü uğruna öğrenen kimse, Allah tarafından Cennetlere girmekten menedilecektir. Ey İbni Mesud, şüphesiz ki hakkı öğrenen ve öğrendiği şeyi uygulamayan kimse Kıyamet Günü kör edilecek ve cehenneme yerleştirilecektir. İlmi yalan, şöhret ve dünyevi amaçlar için öğrenen kimsenin nimetleri geri alınacak ve onun kendi kaderinin kendisini helak etmesine izin veren Allah tarafından onun rızkı kısılacaktır, zira Allah’ın kendi kaderine terkettiği kimse helak olur. Bu konuda Allah şöyle buyurmuştur:

[Artık Rabbiyle buluşmayı uman iyi işlerde bulunsun ve Rabbine ibadette hiçbir kimseyi eş tutmasın.] (Kehf 18:110)

Ey İbni Mesud, dostların sadık kimseler ve kardeşlerin takvalı ve zahit kimseler olsun. Zira Allah buyurmuştur:

[O gün takvalılar (muttakiler) hariç, samimi dostlar birbirine düşmandır.] (Zuhruf 43:67)

Ey İbni Mesud, biliyorum ki onlar, tanınan şeyi tanınmıyor olarak ve tanınmayan şeyi de tanınan olarak kabul ederler, çünkü Allah onları kâfir diye adlandırmıştır ve onların arasında hakka şahit olanlar ve adaleti savunanlar yoktur. Dahası, Allah şöyle buyurmuştur:

[Ey iman edenler! Kendinize, anne ve babanıza ve yakınlarınıza bile olsa, zengin veya fakir de olsalar, Allah için adaleti yerine getiren şahitler olun.] (Nisa 4:135)

Ey İbni Mesud, onlar ataları ve malları için fazilet iddia ederler.”⁶

Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve alih) sözlerine uymayan ve bu sözler üzerine amel etmeyen alimlerin durumu böyledir. Çünkü, onlar, Ali'nin (aleyhisselam) uzaklaştırılıp, ona zulmedilmesini onaylarken, yine de, Müslüman ve Şia olduklarını iddia ederler. Allah'ın laneti, kendini insanlar için bir imam, put ve Allah'tan başka tapılacak bir ilah olarak atayan, her dalalete sürükleyici serseri üzerine olsun. İnsanların, amelsiz alimleri takip etmekten kaçınması önemlidir. Çünkü, onlar, insanların hakimiyetini, seçimleri ve Amerika'nın (en büyük sahtekarın) getirdiği demokrasiyi tanırlar. Onlar, Allah'ın hakimiyetini tanımalı ve İmam Mehdi'yi (aleyhisselam) takip etmelidirler. Aksi halde, insanlar, Nebilerine ve İmamlarına ne diyecektir? Tüm ilahi dinlerin, Allah'ın hakimiyetini tanıdığı ve insanların hakimiyetini reddettiği herkesçe bilinmiyor mu? Onlar; Kuran, Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) ve Ehlibeyt'in (aleyhimusselam) hürmetini çiğnedikten ve Allah'ın şeriatını çarpıttıktan sonra, bu amelsiz alimleri takip etmekte hiç kimsenin bir mazereti yoktur.

Bunlar bugünün alimleridir. İmam Mehdi (aleyhisselam) ile savaşan alimler. Öyleyse, tüm ilahi dinlerin, Allah'ın hakimiyetini tanınmasına rağmen, şeytanı (lanetullahi aleyh) takip edip, insanların hakimiyetini tanıdıktan sonra, onların takipçileri için bir mazeret kalır mı? Yahudiler hâlâ İlyas'ı (aleyhisselam) bekliyor, Hristiyanlar hâlâ İsa'yı (aleyhisselam) bekliyor ve Müslümanlar Mehdi'yi (aleyhisselam) bekliyor. O halde, Yahudiler İlyas'a (aleyhisselam) şöyle mi diyecektir: “Geri dön, bizim seçimlerimiz ve demokrasimiz var ve onlar ilahi atamadan daha iyidir.” Hristiyanlar da İsa'ya (aleyhisselam) şöyle mi diyecektir: “Sen eşeğe binersin, yün bir elbise giyersin, çok az yersin ve dünyalık zevkleri terkedersin. Geri dön, biz mümkün olan tüm şekillerde, helalde ve haramda hayattan zevk alan ve bizim arzularımızı ve tutkularımızı yerine getiren yöneticilerimizi seçtik.” Müslümanlar özellikle de Şiiler, İmam Mehdi'ye (aleyhisselam) şöyle mi diyecektir: “Geri dön ey Fatıma'nın (aleyhisselam) oğlu, çünkü fakihlerimiz en iyi çözüm olan demokrasi ve seçimleri keşfetti.” Dahası, bugünün fakihlerinin taklitçileri, İmam Mehdi'ye (aleyhisselam) şöyle mi diyecektir: “Bizim fakihlerimiz Şuranın, Sakifenin ve seçimlerin doğru şeyler olduğunu keşfetti.” Onlar en sonunda sakifedeki kimselerin haklı olduğunu ve Emirel Müminin Ali bin Ebi Talib'in (aleyhisselam) haksız olduğunu mu söyleyecekler? Onlar ne diyecekler ve içine girdikleri bu çelişkiyi nasıl çözecekler?!

Bu fakihlere – ki onlar hakkındaki yaygın görüşe göre onları böyle adlandırıyorum yoksa zaten onları fakih olarak kabul etmiyorum – sıradan bir Iraklı kimsenin diyeceği

⁶ İlzamun Nasib c.2 s.131-132

şeyden başka bir şey demiyorum: “Bu oyun mudur yoksa din midir? Zira siz onu darmadağın ettiniz.”

Biz Şiiler, Ömer bin Hattab’ı redderiz çünkü o şurayı ve seçimleri savunmuştur ve siz, bugünün alimleri de şurayı ve seçimleri onaylıyorsunuz. Öyleyse değişen nedir?!

Mevcut Tevrat ve İncil’in ikisi de, Allah’ın Kendi yeryüzündeki hakimiyetini destekliyor, insanların hakimiyetini değil. Ve her ikisi de, Yahudiler ve Hristiyanlar için zorlayıcı bir delil sunan ilahi kitaplardır. Batıdaki demokrasi teorisyenleri, Tevrat’ta yer alan bu metinleri reddetmek konusunda çok çalıştılar. Hatta bu teorisyenlerin bazıları, Allah’ın Kendi yeryüzündeki hakimiyetini teyit eden ve insanların hakimiyetini reddeden bu metinleri, düzgün bir kalıba sokmak için, onları tahrif etmeyi tercih etti, Baruch Spinoza’nın “*Tanrı Bilimsel-Politik İncelemeler*” kitabında yaptığı gibi. Halbuki, ilk sayfalarından son sayfasına kadar Kuran, Allah’ın hakimiyetini onaylıyor ve insanların hakimiyetini reddediyor. Allah’ın kelamını diledikleri gibi tahrif etmek isteyenlerin ve savundukları kişilerin ve inandıkları yalanın bozukluğuna rağmen, belli bir kişi veya inancı savunan kimselerin hatalı algısıyla ilgilenmiyoruz. Zira, zaten bu bozukluk, gayet açıktır ve fark edilmesi fazla çaba gerektirmez.

İlk olarak, Allah’ın Kendi yeryüzündeki hakimiyetini pekiştiren ayetlere bakalım:

1. [De ki: “Ey hükümrânlığın sahibi olan Allah’ım! Sen hükümrânlığı dilediğine verirsin ve dilediğinden hükümrânlığı alırsın. Ve dilediğini azîz kılarırsın ve dilediğini zelil edersin. Hâşır senin elindedir. Muhakkak ki sen her şeye kadırsın.”] (Al-i İmran 3:26)

Bu ayet açıkça işaret ediyor ki, Allah, mutlak hükümdardır. Allahu Teala dilediği kişiyi Kendi halifesi olarak atar. Bu konuda şöyle buyurmuştur: [**Ben yeryüzüne bir halife yerleştireceğim.**] (Bakara 2:30). Bu ayetin ardından anlarınız ki, Allah tarafından atanmadıkça, hiç kimsenin bir halife atama ya da bir halife ve yönetici seçme hakkı yoktur. Muhakkak, bu ilahi hakimiyet veya egemenlik, Allah tarafından Kendisinin dilediği kimseye bahşedilir. Dahası, Allah tarafından atanan halifenin gerçek anlamda hükümrânlık etmesi gerekli değildir. Zira, insanlığın başından beri daima olduğu gibi o halife zulmedilip uzaktırmış olabilir. İbrahim (aleyhisselam) hükümrânlık etmedi, Nemrut (lanetullahi aleyh) etti. Musa (aleyhisselam) hükümrânlık etmedi, Firavun (lanetullahi aleyh) etti. Hüseyin (aleyhisselam) hükümrânlık etmedi, Yezid (lanetullahi aleyh) etti. Bu yüzden Allah şöyle buyurmuştur:

[**Yoksa onlar, Allah’ın fazlından insanlara verdiği şeylere haset mi ediyorlar? Oysa Biz, İbrahim ailesine (soyuna) Kitap ve Hikmet vermiştik. Ve onlara büyük bir hükümrânlık da verdik.**] (Nisa 4:54)

Dahası, İbrahim (aleyhisselam) ve çocuklarına (aleyhimusselam) daima saltanat ve ilahi egemenlik verilmesine rağmen, onlara zulmedildi, boyun eğdirildi ve onlar zalim tarafından ele geçirilmiş güçten alıkonuldu. Aslında, tüm insanların görevi, Allah’ın Kendi yeryüzündeki halifesini desteklemek ve Allah’ın hakimiyetini pekiştirmektir, aksi halde onlar fırsatlarını boşa harcayacak ve Rablerini gazablandıracaklardır.

İmam Sadık (aleyhisselam) şöyle buyurmuştur:

“...Allah’ın ‘Onun ağaçlarını dikmek sizin işiniz değildir’ diye buyurduğunu görmüyor musunuz, yani kendiniz için bir İmam atamak ve kendi dilek ve isteğinize göre onun

böyle olduğunu idda etmek sizin işiniz değildir. Üç kimse vardır ki, Allah Kıyamet Günü onlara konuşmayacak ve onlara bakmayacaktır. Onlara yardım etmeyecektir ve onlar büyük azaptan acı çekecektir: (Onlardan biri) Allah'ın büyütmediği ağacı büyütenler, yani Allah tarafından atanmayan bir imamı atayan veya Allah tarafından atanan insanları reddeden kimselerdir.”⁷

2. **Talut'un hikayesi** [Musa'dan sonra, İsrailoğullarından ileri gelenleri görmedin mi? Kendi Nebilerine: “Bizim için bir melik belirle de Allah'ın yolunda savaşalım.” demişlerdi.] (Bakara 2:246)

İsrailoğullarının bu sadık ve dürüst topluluğu, Allah'ın hakimiyetine iman ediyor. Muhakkak ki, onlar herhangi bir kimseyi belirlemediler. Bunun yerine, Allah'tan kendileri için bir melik belirlemesini istediler. Bu, Allah'ın kanunun tüm ilahi dinlerde, melik'in, insanlar aracılığıyla şura ile atanmadığının, Allah tarafından tayin edildiğini bildiren en büyük delildir.

3. **Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım** [Ben yeryüzüne bir halife yerleştireceğim.] (Bakara 2:30)

Allah'ın temsilcisi, yeryüzünde hükümdar olacaktır ve ilk temsilcisi ise Adem'dir (aleyhisselam). Her çağda, o çağa ait Allah'ın temsilcisi vardır. Bu yüzden, bu zamanlarda Allah'ın temsilcisi Mehdi'dir (aleyhisselam) ve insanlar, onun hakimiyetini pekiştirmelidir. Zira o, Allah tarafından atanmıştır ve seçimler ve demokrasi ile ona zulmedilmemelidir.

4. **Allahu Teala şöyle buyurmuştur:** [Ve kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, o taktirde işte onlar kâfirlerdir.] (Maide 5:44), **sonra şöyle buyurmuştur:** [Ve kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, o taktirde işte onlar zalimlerdir.] (Maide 5:45) **ve eklemiştir:** [Ve kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, o taktirde işte onlar fâsıklardır] (Maide 5:47)

Belli ki halife, her zamanda, yeni problemlerle karşılaşacaktır ve o, Allah vergisi basirete ve özel ilhama sahip olmalıdır ki, bunlar sayesinde gerçekleşen olaylarda, Allah'ın hakimiyetini tanınır kılınsın. Aslında, Allah'ın halifesinin haricinde başka biri, Allah'ın indirdiği şey hususunda nasıl hükmedebilir ki? Belli ki, Allah'ın yeryüzündeki halifesinden başka hiçkimse, Allah'ın indirdiği şey ile hükmetme fırsatına sahip olmayacaktır.

İnsanların hakimiyetini ve seçimleri reddeden pek çok ayet ve olay var, dinlemiş ve şahit olmuş bir kimsenin bu olayı gibi. Musa'nın (aleyhisselam) ve onun halkının hikayesi:

[Ve Musa, Bizim belirlediğimiz buluşma zamanımız için kavminden yetmiş adam seçti. Onları şiddetli bir sarsıntı yakalayınca (Musa) şöyle dedi: “Rabbim, şâyet dileseydin daha önce onları ve beni helâk ederdin. İçimizden sefihlerin yaptıklarından dolayı, bizi helâk mı edeceksin? O ancak Senin bir imtihanındır. Onunla dilediğini dalâlette bırakırsın ve

⁷ Hasan bin Ali Harrani, *Tuheful Ukul* s.325

dilediğini hidayete erdirirsin. Sen, bizim velimizsin. Artık bizi bağışla ve bize merhamet et. Sen, bağışlayanların en hayırlısısın.”] (Araf 7:155)

Masum bir Nebi olan Musa (aleyhisselam), İsrailoğullarının en iyilerinden yetmiş adam seçti. Onların hepsi de inkar etti ve hem ona, hem de Allah'ın emirlerine karşı geldi. Bu yüzden, eğer Musa (aleyhisselam) gibi masum bir Nebi, ilahi bir görev için yetmiş adam seçiyor ve onların hiçbiri bu göreve layık çıkmıyorsa, o halde, avam halk, nasıl bir yönetici ve halife seçebilir? Onlar bilmeden, Allah'ın mahluklarının en şerlisini seçebilirler.

Bu, gerçeği arayan ve daha fazlasını isteyen kimseler için yeterli delil oluşturmaktadır. Muhakkak ki, ellerindeki Kuran, gafil kimselere şöyle sesleniyor:

[Andolsun ki zikirden sonra Zebur'da, arza salih kullarımın varis olacağını, yazdık. Muhakkak ki abidler kavmi için bunda, elbette açıklamalar vardır. Seni Biz, sadece âlemlere rahmet olarak gönderdik. De ki: “Bana, sizin ilâhınızın sadece tek bir ilâh olduğu vahyedildi.” Öyleyse siz müslümanlar mısınız? Bundan sonra dönerlerse, o zaman de ki: “Size müsavi olarak (herkese eşit şekilde) bildirdim. Vaadolduğunuz şey uzak mı yoksa yakın mı bilmiyorum.” Muhakkak ki O, sözün cehrî olanını (açıkça söylenenini) ve ketmettiklerinizi (gizlediklerinizi) bilir. Bilmiyorum, belki de o sizin için bir imtihandır. Ve belli bir zamana kadar bir metadır (faydalanma). Dedi ki: “Rabbim hak ile hüküm ver. Ve bizim Rabbimiz, sizin vasıflandırmalarınıza rağmen yardım istenilen Rahman'dır.”] (Enbiya 21:105-112)

Niçin Beklenen Reformcu?

1- Din

a) **Allah:** O şöyle buyurmuştur:

[Ben cinleri ve insanları ancak Bana ibadet etsinler diye yarattım.] (Zariyat 51:56).

İnsanların bilmesi için, onlardan (aleyhisselam) olan rivayetlerden bahsederek deriz ki; Beklenen Reformcu'nun (aleyhisselam) ana görevi, insanlara Allah'ı tanıtmak ve onları Allah'a yönlendirmektir. O, Allah'a hidayet eden kimse ve O'nun Kendi kulları karşısındaki temsilcisidir.

b) **Resuller:** Beklenen Reformcu'nun (aleyhisselam) ikinci görevi, onlara yapılan zulme işaret ederek, insanlara, Resulleri tanıtmak ve onların kendi hakları elinden alınmış ve miraslarından alıkonulmuş olan Allah'ın yeryüzündeki halifeleri olduğunu göstermektir.

c) **Görevler:** Beklenen Reformcu'nun (aleyhisselam) üçüncü görevi, insanlara ilahi görevleri ve kanunları tanıtip, onları tahrif ve yalandan korumak ve böylece de hakkı, Allah'ı hoşnut eden inancı ve Allah'ı hoşnut eden şeriatı göstermektir.

Sonuç olarak, dini ıslah etmek için Beklenen Reformcu'nun (aleyhisselam) getirebileceği en önemli şey; marifet, ilim ve hikmettir [O, onlara Kitabı ve Hikmeti öğretir]. Dahası, hadiste İmam Sadık (aleyhisselam) şöyle buyurmuştur:

“İlim yirmi yedi harftir. Bütün Nebilerin getirdikleri, sadece iki harftir. Bugüne kadar halk, iki harften fazlasını bilmemiştir. Bizden olan Kaim kıyam ettiğinde, diğer yirmi beş harfi ortaya çıkartır ve halk içerisine yayar ve iki harfi de diğerlerine ekler. Böylece onları tam yirmi yedi harf olarak yayar.”⁸

2- Dünya

Tüm ilahi dinlerin belirttiği gibi, Beklenen Reformcu, yeryüzünü zulüm ve eşitsizlikle dolduktan sonra, adalet ve eşitlik ile dolduracaktır. Bu ifade, Müslümanlar arasında gayet meşhurdur. Çünkü, Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) ve Ehlibeyt'i (aleyhisselam) bunu dile getirmiştir. Ve hem Sünniler, hem de Şiiler bunu nakletmiştir. O halde, yeryüzünde adalet ve eşitliğin yayılmasının ardındaki sebebi teşkil eden, Allah'ın egemenliğinin içerdiği şeyler nelerdir? Ancak, bu önemli konuyu incelemeden önce, önemli olduğu kadar, onu incelemenin gerekliliğini de gösteren bir

⁸ Biharul Envar c.52 s.336

şeyi açıklamak istiyorum. Muhakkak ki biz, Şii Müslümanlar, Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve alih) ve onun Ehlibeyt'inin (aleyhimusselam) zuhur ve kıyamet alametleri hakkındaki buyruklarına göre, bu günlerin, onun (aleyhisselam) zuhur ve kıyamet günleri olduğunu kabul ederiz. Yollarını kaybetmiş ve anlatılanları duymamış kimselerin görüşünü kesinlikle umursamayız. Dahası, dünyanın her tarafındaki Hristiyanlar da bu günleri, kendilerinin İsa (aleyhisselam) olarak kabul ettiği beklenen Mesih'in (aleyhisselam) kıyamet günleri olarak kabul ederler. Hatta, son yüzyılın ortasında Hristiyan bir rahip tarafından yazılmış bir kitap okudum. Bu kitapta, rahip, zuhur ve küçük kıyamet alametlerinin, Allah'ın Krallığında/Melekutunda başladığını savunuyor. Yahudiler ise, bu günleri küçük kıyamet günleri olarak kabul ediyor. Aslında, onların iyi, bir grup rabbisi (alimi), bu günlerin, İlyas'ın (aleyhisselam) dönüşüne ve Dünya Reformcusu'nun zuhuruna şahitlik edeceğini teyit ediyor. Geçenlerde onların bazıları uçaklardan, Filistin'deki Müslümanlara el ilanları attı, onların Kutsal Toprağı terk etmelerini talep ediyorlardı. Çünkü, küçük kıyametin zamanın geldiğini, bu günlerin son günler olduğunu ve bundan sonra, Kutsal Toprak'ta salih insanlardan başka hiç kimsenin kalmayacağını belirtiyorlardı. Yahudilere göre, salih insanların, kendileri (Yahudiler) olduğunu söylemeye gerek duymuyorum.

Durum böyleyse, görünen o ki, Nebiler (aleyhimusselam) hakkında kendi kitaplarında zikredilmiş ve yazılmış şeylere iman eden tüm inançlı insanlar, bu günlerin küçük kıyametin ve Beklenen Dünya Reformcusu'nun (aleyhisselam) zuhurunun günleri olduğunu kabul ediyor. Bu yüzden, bu günler, onun kıyametinin ve yeryüzünü zulüm ve eşitsizlikle dolduğu gibi adalet ve eşitlik ile dolduracağı zamanın günleri ise, o halde şu sonuca ulaşırız ki, bu günlerde yeryüzü, zulüm ve eşitsizlikle dolmuştur. Bu yüzden akla iki soru gelmektedir; ilki şudur: "Dünyaya gelip, onu zulüm ve eşitsizlikle doldurmuş olan nedir?" Bu sorunun cevabı açıklandı ve onu aşağıda da zikredeceğim. İkinci soru ise şudur: "Dünyaya gelip, onu adalet ve eşitlikle dolduracak olan nedir?" Aslında bunu, yeryüzünü, adaletle dolduran bir sebep yapıp, Allah'ın hakimiyeti içinde yer alan bazı şeyleri vurgulayarak açıklamaya başlamak istediğim şey tam da budur.

I. Şeriat/Kanun (Genel Anayasa ve diğerleri):

Allah, kanunu koyan Kimsedir. O, bu dünyanın ve sakinlerinin Yaratıcısıdır. Ayrıca O, oranın nüfusu ve canlıları olan insanların, cinlerin, hayvanların, bitkilerin ve ister tanıyalım ister tanımayalım diğer yaratıkların çıkarına en uygun olan şeyi bilir. O, geçmiş de, şimdi de, geleceği de bilir. O, bir bütün olarak insan türünü iyileştiren şeyin yanısıra, insan bedenini ve ruhunu iyileştiren şeyi de bilir. Kanun, örneğin geçmiş, şimdi, geleceği, insan bedenini ve ruhunu, şahsın çıkarını, toplumun çıkarını ve diğer yaratıkların çıkarını göz önünde bulundurmalıdır. Hatta kanun; yeryüzü, su, çevre gibi cansız nesnelere iyiliğini de düşünmelidir. Öyleyse, Allah'tan başka biri, tüm bu şeylerin ayrıntılarından nasıl haberdar olacaktır? Oysa ki, onların çoğu algılayamaz ve idrak edemez durumdadır, bu da bizler için onları kavramanın ve onların sıfatlarını vb. anlamının imkansız olduğu anlamına gelir. Bunun yanısıra, eğer birinin, tüm bu ayrıntıları bildiğini farz etsek bile, o kimse tüm bu detayları göz önünde bulunduran bir kanunu nasıl tasarlayacaktır? Oysa ki, onların bazıları pratikte çelişkili olabilir. Çıkar nerede olacaktır? Mevzuat hangi şeyin içinde olacaktır? Muhakkak ki bunlar, ilahi kanun ve ilahi Şeriat'tan başka hiçbir kanunda mevcut olmayacaktır, zira onlar, tüm yaratılanların Yaratıcısı tarafından konulmuştur. O, sırları ve bilinmeyenleri bilir ve O,

olayların dilediği gibi ilerlemesini sağlamaya kadirdir. Zira, O; bu dünyanın tek Hükümranıdır.

II. Kral ya da Hükümdar:

Temelini oluşturan şey, ister insanların hakimiyeti (diktatörlük veya demokrasi), ister de Allah'ın hakimiyeti olsun, liderlik, insan toplumunu doğrudan etkilemektedir. Zira, toplum, en azından fitri olarak bu liderliği kabul etmeye zorlanacaktır. Çünkü, insanlar, fitri olarak Allah tarafından atanmış belli bir lideri takip etmeye meyillidir (bu, Allah'ın doğuştan gelen bir özellik olarak insana yerleştirdiği içgüdüdür, hiç kimse Allah'ın yarattığını değiştiremez çünkü geçerli din budur). Bu lider, Allah'ın temsilcisi ve yeryüzündeki halifesidir. Ancak, Allah'ın temsilcisi hakkından alkonulmuş ve bu dünyanın bulanıklığından ötürü insan içgüdüsünün yansıması yerleşmemişse, insan Allah'ın temsilcisinin ve O'nun kulları üzerine Hücetinin yerini alan, herhangi yeni bir liderliği kabul edecektir.

Aslında, böyle yapmakla insan, kendi ihtiyacını karşılamak ister, bu yeni liderlik, Allah'ın yeryüzündeki temsilcisine ve O'nun insanları üzerine olan koruyucusuna ters düşüp, ona düşmanlık beslese bile. İnsan genelde, hükümdar tarafından temsil edilen liderliğe, bu liderliğin sadece iki partiden oluşacağını bilerek dikkat eder: Allah'ın atadığı hükümdar olan Allah'ın halifesi ve O'nun kulları üzerine koruyucusu olan biri ve onun yanında olan başka biri. Bu kimse, ister zulüm ve saldırganlıkla hüküm süren otoriter bir diktatör olsun, ister de özgür demokratik yollarla seçilmiş bir lider olsun. Allah'ın atadığı hükümdar, Allah adına konuşur. Çünkü o, sadece, Allah'ın ona söylemesini emrettiği şeyi söyler ve Allah öyle yapılmasını söylemedikçe hiçbir şey yapmaz. İnsanların atadığı veya (kendisi) onlara egemen olan hükümdara gelince, o asla Allah adına konuşmaz. Bu konuda, Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) şöyle bir şey buyurmuştur:

“Bir konuşmacıyı dinleyen kimse ona ibadet etmiştir. Bu yüzden eğer konuşmacı Allah'ın sözlerini konuşuyorsa, o kişi Allah'a ibadet etmiştir. Ancak eğer konuşmacı şeytanın sözleri ile konuşuyorsa, o kişi şeytana ibadet etmiştir.”

Bu yüzden, yalnızca, Allah'ın bir konuşmacısı ve şeytanın bir konuşmacısı vardır, üçüncü bir seçenek yoktur. Bu yüzden Allah'ın temsilcisi ve O'nun kulları üzerine koruyucusundan başka herhangi bir hükümdar, gerçekleştirdiği zulüm miktarına bağlı olarak mutlaka, bir şekilde şeytanın bir konuşmacısıdır. Bu konuda, onlar (aleyhimusselam) şöyle buyurmuştur: “Mehdi'den (aleyhisselam) önce kaldırılan her bayrak, şeytanın bayrağıdır.” ve onlar (aleyhimusselam) bu ifadeyle sahibi Mehdi (aleyhisselam) ile ilişkili olmayan her bayrağa işaret etmişlerdir. O halde, Allah'ın atadığı hükümdar O'nun adına konuşur ve Allah'ın atamadığı yönetici ise şeytan adına konuşur. Bu yüzden kesin ki, Allah'ın konuşmacısı dini ve dünyayı doğru yola götürür ve şeytanın konuşmacısı ise dini de dünyayı da mahveder.

Dahası, Allah bizim niyetlerimizi ve düşüncelerimizi bilir. O, hayrı şerden ayırt eder. O, Kendi temsilcisini ve halifesini seçer ve onu, insanlığın geri kalanından ayırt eder. Ki, böylece o halife, yeryüzünde O'nun mahlukatının en iyisi, en üstünü, en dürüstü, en bilgisi ve alimi olsun. Ayrıca, Allahu Teala, o halifeyi masum kılacak ve salihlik ile reform hususunda ona güvenecektir.

Ancak insanlar, Allah'ın atamasına itiraz ederse, onlar yalnızca Allah'ın yarattıklarının en kötüsünü seçeceklerdir. Zira, masum bir Nebi olan Musa'nın (aleyhisselam) kendi insanlarından salih olduklarına inandığı yetmiş adam seçip, daha sonradan onların bozgunculuklarını anlaması, onun şahit olduğu şeyi duymak istemiş herkes tarafından bir örnek olarak kabul edilmeli ve bilinmelidir.

III. Allah'ın hakimiyetindeki kanun ve hükümdarın mükemmel ve masum olmasından dolayı, insanların siyasi, ekonomik ve sosyal durumlarının düzeltilmesi de onlara (kanun ve hükümdara) düşecektir.

Aslında, insan hayatının tüm bu yönleri, kanuna ve hükümdara bağlıdır. Çünkü, kanun onları düzene sokar ve hükümdar da onu uygular. Bu yüzden, kanun, Allah tarafından koyulmuşsa, bu yönlerin düzeltilmesi ve organizasyonu, her şeyin en iyisi ve en mükemmel olacaktır. Dolayısıyla, şayet hükümdar, Allah'ın yeryüzündeki temsilcisi ve halifesi ve O'nun yarattıklarının en iyisi ise, ilahi kanunun uygulanması mükemmel, tam ve en iyi seviyesinde olacaktır.

Sonuç olarak, eğer ümmet, Allah'ın yeryüzündeki hakimiyetini kabul ederse, dinin ve hayatın en iyisine sahip olacak ve ümmetin evlatları; hem bu dünyada, hem de ahirette mutluluğa ulaşacaktır. Muhakkak ki, Allah'ın temsilcisine biat edip ona bağlanarak, Allah'ın yeryüzündeki hakimiyetini onaylayan ümmet, kendi evlatlarını göklere yükseltecek ve onlar da, göklere yükselmiş olan tüm insanların en iyileri olacaklardır. Yeryüzü, göğün hediyeleri ile bereketlenecektir. Zira o, Allah tarafından gönderilebilen en iyi kişidir ve bu ümmet de, insanlarca bilinen en iyi kimseler olacaktır. Çünkü o ümmet, Allah'ın yeryüzündeki temsilcisini ve halifesini kabul etmiştir.

[O ülkenin halkı eğer iman etseler ve takva sahibi olsalardı elbette onlara gökten ve yerden bereketler (bolluk) açardık. Fakat onlar yalanladılar. Böylece kazandıklarından dolayı onları yakaladık.] (Araf 7:96)

Doğrusu, ümmetler, Allah'ın halifesini daha fazla destekleyip onun emirlerine daha çok itaat ettikçe daha fazla fazilet kazanacaktır.

Sonuç olarak, İmam Mehdi'yi (aleyhisselam) kabul edecek olan ümmet şimdiye dek insanlarca bilinen en iyi kimseler olacaktır **[Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz, iyiliği emreder, kötülüğü nehyedersiniz.] (Al-i İmran 3:110)**. Bu kimseler Mehdi'nin (aleyhisselam) üç yüz onüç sahabesi ve onların takipçileri olacaktır.

Ancak, bir ümmet, Allah'ın yeryüzündeki temsilcisini ve halifesini redderse, bu dünyanın ve ahiretin mükafatını kaybettiren en büyük hata da bu olacaktır. Zira bu, dünyada zillet ve sefalet, cehennemde ise ateş ve şerre sebep olacaktır.

Sonuç olarak şunu vurgulamak isterim ki, Allah'a iman eden birinin, insanların koyduğu kanunun, Allah'ın kanunundan ve insanların atadığı hükümdarın da, Allah'ın atadığı hükümdardan daha iyi olduğunu düşünebileceğini sanmıyorum... Hamd yalnız Allah'adır **[Seni gördükleri zaman, Allah bunu mu resul olarak gönderdi diye seni alaya alıyorlar. "Ona sabretmemiş olsaydık, gerçekten, neredeyse bizi ilahlarımızdan saptırıyordu." (derler). Azabı gördükleri zaman kimin yoldan daha çok saptığını öğrenecekler.] (Furkan 25:41-42)**

**Bu kitap Allah'ın Halifesine adanmıştır,
Zulmedilmiş kimse
İmam Muhammed bin Hasan el Mehdi (aleyhisselam)
Babam, Sevgilim, Her Şeyim
Lütfen seni rahatlatmak ve acını paylaşmak için çabaladığım bu
sözleri kabul et.
Onları iyi olarak kabul etmen için sana yalvarıyorum, ben böyle bir
şerefe layık olmasam bile.**

Seyyid Ahmed El Hasan (Aleyhisselam)